

Mit navn er Thomas Klingby. Du lytter til Nationsmarit, en choucrime-podcast om sager fra hele verden, der rammer og lammer en befolkning, fordi de er så bizarre eller på andre måder umulig at ryste af sig.

Som for eksempel sagen om en lang række mor begåde gennem mange år i Rusland, er den samme brutale se amorter.

Det er en sag, som først opklager stalandet i en kort periode åbner op og estater gamle regler med nye metoder.

Og takke ved en utrettelig opdager, som blev svær for set alt, alt for mange offer.

Olgas Klavierlærer er overrasket. Det er meget flot, udbryder hun, du har virkelig øget dig.

Olgas smiler bliver rød i kænderne. Hun er glad for, at det endelig lykkes at spille Fyralise fejlfrit.

Hun har øget sig, og det er dejligt at mærke, at det bliver frugt.

Klavierlæeren finder kruggen med bolsjer frem.

Og Olga må selv vælge med, at hun ikke har været med.

Klavierlæeren finder kruggen med bolsjer frem. Og Olga må selv vælge, hvilket et hun vil have.

Det er en fast tradition, at når man gør det godt, får man et bolsje.

Olga vælger det røde, for det smager hentbær.

Mens Olga tager sin vinterfrakke på, siger Klavierlæeren, at siden Olga er så dygtig, vil de næste gang begynde på den store russiske komponist Tchaikovsky, måske Svanesøen.

Olgas kænder blusser op igen, i skarp kontrastens lysekryllede hår.

Det er en stor ære for lov til at spille Svanesøen. Det vil hun rigtig gerne.

Klavierlæeren spørger om, Olga bliver hentlig i dag, men Olga ryster på hovedet.

Selvom det lørdag skal hendes vældre arbejde, så hun må tage bussen.

Det har hun gjort før, så det er ikke noget problem.

Klavierlæeren kniper øjnene sammen, som hun gør, når hun bliver mistruisk.

Jeg er altså blevet 10 år for svar, og Olga siger, så jeg kan godt finde ud af at tage bussen selv.

Hun holder på været bagefter, for hun vil ikke få nær med Klavierlæeren.

Klavierlæeren griner lidt og siger, at så må det jo være i orden.

Olga får et klem på skuldøren, og Klavierlæeren vinker fra velvedørn.

Det er tidlig eftermiddag.

December været er mildt.

Sneen har ikke lagt sig nu, men det er koldt nok til at man kan se sine egen øjne, når man trækker været.

Olga stiller sig ved busstopstedet.

Klavierlæeren bor et lille stykke udenfor Provinnsbyen Novochaktinsk i Rostovregionen, i den sydelige del af Rusland.

Bussturen hjem tager kun 20 minutter, men det er ventetiden på den næste bussdatte værste.

Man ved aldrig, hvornår de kommer.

Man går hoved i kstol på tidsplænerne.

Olga skutter sig i den friske luft og slager armene rundt om sig selv for at få lidt varme i kroppen.

Det hjælper.

Endelig kommer bussen.

Dorn tøftende med en mørk røg søjle slæbne efter sig.

Olga stiger på.

Hun nicker til den trætte bussjuffør, som dårlig nok indsager hende.

Der er ikke så mange mennesker med i bussen sådan en lørdag, så hun kan sidde næsten, hvor hun vil.
Hun sætter sig ved vinduet på et lille dobbelt sæde og kigger ud.
Bussen sætter prosene i gang igen.
Man går da ikke i skole om lørdagen, gør man.
Olga bliver overrasket over, at stemmen er så tæt på hende.
Hun vinder sig.
På sædet bag hende sidder en mand med briller og baseoverfraget.
Han smiler ventligt til hende.
Nej, svarer Olga tro sguldigt.
Hun har været til klavertime.
Manden lyser op.
Han spørger interesseret hvad hun har ødet sig på.
Olga svarer at hun har spillet før Elise.
Manden nicker efter ting somt.
Så rejser han sig og sætter sig ved siden af hende.
Olga lægger mærke til, at manden har en taske med sig, som han holder godt fast i.
Han begynder en nøgne melodien til før Elise.
Er det den, spørger han.
Ja, svarer Olga.
Jeg tror du er rigtig god, siger manden.
Og Olga bliver rød i kænderne igen.
Manden smiler til hende.
Men pludselig virker manden nedtrykt.
Han fortæller, at hans egen datter også lærer dig at spille før Elise på klavert,
men er hun desværre gik bort for eksempel siden,
og at han virkelig savner at høre hendes klavertspil.
Pludselig griber manden Olgas hånd.
Han giker på hende med bedrøvet øjne.
Kunne du ikke spille for mig, spørger han.
Bare en enkel gang.
Det ville virkelig betyde noget for mig, siger han.
Han fortæller, at han bor lige ved det næste busstop.
Hun kan spille sangen en enkel gang,
og så er hun på bussen igen med det samme.
Olga ved ikke rigtigt.
Hun har fået videre, at hun ikke skal gå med fremmede mennesker,
men han ser så ked af det ud.
Hun kunne vel godt give ham lidt glæde,
det vil Olgas mor helt sikkert kunne forstå.
Hun nicker tøvende.
Manden lyser op i et stort smil.
Så skal vi stå af nu, siger han, og tage hende ved hånden.
Olgas står i bussen sammen med den fremmede mand.

Ingen af de andre passagerer siger noget.
Olga kigger sammenkring.
Hun kan ikke se nogen huse.
Hun spørger, hvor de skal hen.
Manden svarer, de lige skal krydse skoven,
og så ligger hans hus på den anden side.
Han holder stadig Olgas hånd i sin.
Han begynder at gå hen mod skoven.
Olgas synes, han klimmer hende.
En sån gør undt.
Han trækker hendes arm, han har fart på.
Han kigger sig over skuldøren,
som om han er bange for, at nogen skal se ham.
Olga bliver uttryk.
Der er noget ved manden, som ikke føles så godt.
Det er som om han er blevet en anden efter de stere bussen.
Som de kommer ind i skoven og ser Olgas over skuldøren,
men der er ikke nogen mennesker at se Emilis omkris.
De omkringliggende marker er øget og forlatte.
Bag hende lukker skoven sig om den.
Olga kigger op på manden den sidste gang.
Hans øjne er sortet og fyldt af blodtørst.
Han ligner ikke længere en venlig mand med bræller.
Han ligner et monster.
I januar 1943 bliver Victor Burakov kaldt til møde med ledelsen for politiet.
Burakov er en hård arbejde og sted i rætsmedicinere,
der i sin korte karrierehus politiet allerede har haft alt for mange lignes at se til.
Burakov har tænkt over det med de mange lignes.
Det er meget usadvanligt, og mange af dem er ikke døde af naturlige årsager.
De er bedrebt.
Burakov har en teori, men indtil videre holder han den for sig selv.
Og hvorfor han kaldes til møde med politiledelsen, forstår han ikke.
Men når ledelsen kalder, så står man ret.
Politiledelsen er et udvalg, bestående af regionens maktfulde spidser.
Alle er naturligvis medlemmer af kommunistpartiet, sovjetunions eneste parti.
Burakovs nærmeste chef fortæller, at udvalget har besluttet at gøre Burakov til ledere af den
gruppe,
der skal efterforske de mange drab i området.
Og eftersom at Burakov har set alle lignene, er det naturligt, at han påtager sig ledelsesansvaret.
Burakov har ikke erfaring som politiledektiv, men han ved godt, at man ikke skal modsige ordre fra
ledelsen.
Så Burakov takker tøvne ja til opgaven.
Ledelsen er tilfredse med en svar, og Burakovs første opgave er at tage ud til et gærningsted i
nærheden af Novojaktinsk.

Det er et grovfuldt syg, der møder Burakov og hans få udvalgte politifolk.
I udkanten af en mark lige ved en skår ligger hun. En tiårig pie med lysekrylder.
Blodet er over det hele. Den lille spængte krop er sprettet op fra brystet ned til maven,
og resten af den missandet krop bærer utalige mærker efter dybesnittor.
Der er ingen af de erfaringe politifolk, der kan holde til at se på hende.
Selv ikke Burakov, der er vant til at se på lige. Han kan heller ikke holde til det.
Han har selv børn på alder med den pie, der ligger der. Det er uberligt for ham.
Området afsøges fra eventuelle spor og beviser, men politiet finder ikke noget.
Lidet af den tiårige pie bringes nænsom tilbage på stationen.
Det er en lang aften og nats, der ligger for en Burakov, men pin fortjener, at han gør sit allerbeste.
Ved obduktionen ser Burakov, at pins tager med mangler fra kroppen.
Han opdager også, at pin er blevet stukket over 50 gange med en langbæret kniv.
Samtidig med, at hun er blevet ramt af flere slag af et stumt objekt, måske bagenden af kniven.
Hens hænder har været bundet, men lystned igen. Gærningsmanden har taget sin snø og messer.
Burakov finder også en plett på pins jakke.
Det er sed, blodtype AB.
Blodtypen AB er vigtig, hvorfor kommer vi ind på senere.
Burakov har en stærk fornemmelse.
Han åbner langsomt den lille pis Øjen Lo.
Ja, hans fornemmelse var rigtig.
Bække øjne er blevet snittet på langs flere gange.
Burakov har set det samme mystiske fenomen før ved flere af de andre li, der er fundet fornyeligt.
Særligt på børnene.
Der er ingen tvivl hos Burakov.
Fundet af den 10-årige Olga bestyrker hans teori.
Sovjetunionen har fået sin første seriemutter, en sadistisk og brutalt seriemutter.
Han har allerede drabt en del, i hvert fald fire, og hvis han ikke bliver stoppet, vil han drabe mange flere.
Hvem ind denne man er, er det Burakovs opgave at finde ham.
En opgave der skal vise har været så dels vanskelig.
Særligt inden for kommunistpartides regiderammer.
Det er en opgave, da ikke alene kommer til at kræve det ypperste af Burakov, men også en totalt samfundsomvæltning.
Men hvor begynder man, når man blot er en lille partiesoldat som Burakov?
Ledelsesudvalget er ikke begejstret for Burakovs teori om en seriemutter.
I følge den officielle partilinje er Sovjetunionen det bedste og lykkeligste land i verden.
Og derfor er seriemutteren en teknisk umulighed.
Det er noget, der hører det decadente vesten til. Særligt USA.
Mange af offrene er dregge.
Så logisk set små gærningsmændene i følgeudvalget, findes i det homoseksuelle miljø blandt andre sexuelle afviger,
hvilket var hvad homoseksualitet blev anset for på det tidspunkt.
Gærningsmændene kunne muligvis også findes blandt de udviklingshemmet, som udvalget heller ikke havde højt tanker om.

Burakov har ikke andre muligheder end at følge udvalgets retningslinjer, og han begynder at sammensætte en liste ud fra tidligere dømte seksualforbødere, og af politiet kendte homoseksuelle.

Ud fra Burakovs liste begynder politiet en klappjagt på byens afviger.

Alle anholdelser afhøres under ro forhold, og fornemmer politiet en mulighed for en tilståelse, går de ekstra hårdt til værks.

Flere afhøjinger ender med tilståelser, men Burakov forstår hurtigt, at de anholdte vil gøre alt for slæppe for politiets brutale metoder, om det så er at tilstå den mor.

Tilståelserne er ikke noget vær, de er opnået under trusler og vold, og der er helt oplagt stadig en aktiv morder i gang.

Som tiden går fortsætter svingdøgerne ind til Burakovs obduktionsrum med at klappe op og i med inkomsten af nye li, og for for drab.

I løbet af 1983 dukker 8 nye lige op. Det er primært børn under 10 år af Bække Køn, men også unge kvinder under 25, primært hjemløse og prostitueret.

De samme fællestræk går igen.

Offerne har utagelige knivstik over hele kroppen. Det er ud over at kroppen blev udsat for en brutale mishandling,

enten ved at torsone er blevet sprettet op, som i tilfældet med 10-årig Olga, eller ved at kunstdele brystvårder eller indvolde er løsnet fra kroppen.

Ikke med en kniv, men med gærningsmandens egne tænder.

I de fleste tilfælde finder Burakov også sædpletter på kroppen, men aldrig ind i kroppen.

I alle tilfælde er sæden af blodtypen AB.

På samtlige offere er Bække Øyne riset med en kniv, nærm som om gærningsmanden forsøger slætte noget.

Alligevel finder verken Burakov eller hans politifolk spor eller vidneudsavn, der peger i en bestemt retning.

Sagens næste spor kommer der heller ikke fra obduktionsboet, men fra bekymrede naboer.

Burakov modtager nemlig en anmeldelse fra nogle borgere, der synes, at deres nabo har opført sig mistænksomt.

En sådan anmeldelse er normalt i sovjettiden, så Burakov tager det ikke altfor alvorligt, men han bestutter sig for at undersøge det alligevel.

Burakov sammenstiller anmeldelsen og naboernes påstande med sine egne informationer om de forskellige drab.

Og der er faktisk et sammenfald.

Helt tilbage i 1978 blev en kvinde fundet mørtet, men gærningsmanden blev aldrig fundet.

Naboernes anmeldelse kunne faktisk godt være et match.

Den pågældende mand, en helt almindelig familiefar med fast arbejde, bliver anholdt og kørt til afhøring hos Burakov.

Men selvom der er ting, der kunne pege på familiefaren, giver mandens kone ham et solit alibi.

Desuden, at han en stille mand med tykke briller, han ligner på ingen måde en, der i stand til at mørte og limliste børn og unge kvinder.

Burakov tager en blodprøve på manden, som viser en blodtype A.

Der er altså ikke et match med det sed, der er fundet på lignene, og manden må lystlades igen.

Hvad Burakov ikke ved på dette tidspunkt, er, at han de næste mange år ikke kommer tættere på at opklare misteret, end han er netop nu.

Men det bliver ikke sidste gang, at Burakov møder familiefaren med det lidt spøjse navn, Andrei Shikatilo.

Burakov er på barbund.

Selvom han kender motorernes metoder til punkt og prække, har han ingen ide om, hvordan gærningsmanden ser ud, eller hvordan han finder sine offere.

Burakov har verken sin allemange eller profil.

Hvordan fremskaffer han det, når ingen i politiledelsen ved indrømme er tog hjertunionen huser en serie motor?

Burakov fortsætter sin boksekamp mod den rigide og lukkede politiledelse.

Han dræster sig til at nevne, at der kunne være behov for hjælp udefra.

For eksempel fra FBI, hvilket selvfølgelig er helt utænkligt for det kommunistiske styre.

Samtidig fortsætter svingdørene ind til hans obduktionsrum med at klappe op og i.

Der kommer hele tiden nye li på bordet, drabt på samme måde.

Det er som om, at motoren fra Alvor har fået smag for de limlistede kroppe, hvilket betyder, at Burakov har travlt.

I løbet af 1944 modtager Burakov hele 15 li.

Alle offere fra den samme gærningsmand med de samme kendetegn.

Dog er gærningsmanden til synlædende ikke længere til frisk med at risse øjnene, men er stadig begyndt at grave hele øjnæppet ud på sine offere.

Samtidig vokser presset fra partitoppen for, at Burakov skal finde den skyldige.

Politiledelsen hører en erfaren politichef til at lede Burakovs mænd i klappjakten på homoseksuelle og de mentalt underudviklede.

Hvilket igen fører til yderligere tilståelser.

Problemet er bare, at hver gang en person tilstår og bliver fængslet, dog går nye morer fra stadig op.

Politiledelsen mener, at svaret må ligge i, at der er flere gærningsmænd.

Men Burakov er uenig.

Konsekvensen af de falske og tvungne tilståelser er ofte, at de uskyldige tager liv af sig selv i cellerne.

Hælder det end den vandære, der opstår i kølvandet på anholdelsen.

Selv, hvis de bliver rentet for skyld, vil de for altid være kendt som seksuelle afvire.

Burakov er i stigende grad desperat.

Han har en alt for aktiv seriemotor på fri fod og et alt for passivt system over sig.

Selv om politiet har afhørt flere tusinde mennesker, står efterforskningen i stampe.

Noget bliver nødt til at gøre, om man så skal gøre det udenom systemet.

Burakov får en idé.

I alle hemligheder opsøger han en berøgtet psykiater, Bukhanovsky, der har et særligt ryg for at beskæftige sig med de mørkeste sider af det menneskelige sind.

Den slags forskning er ikke almindeligt akcepteret i det russiske samfund, eftersom at alle mennesker i Sovjetunionen udlukkner lykkelig og gode arbejderer.

Så Burakov må være meget diskret.

Han taler med psykiateren, hvis nysgæghed med det samme bliver vagt.

Burakov sætter psykiateren ind i samplige morseer ned til mindste detalje, og psykiateren Bukhanovsky begynder et omfattende arbejde med at udarbejde en gerningsmans profil.

Det er første gang i russiske historie, at profilering anvendes i et oplejingsarbejde.

Efter noget tid fremsænder psykiateren sin 65-siderlange beskrivelse af gerningsmanden til Burakov,

der bliver dybt overrasket.

Beskrivelsen svarer nemlig overhovedigt til det billede af monstået, som Burakov har i sit hoved.

Rapporten beskriver gerningsmanden, som indadvent og generts, men en intelligent mand mellem 45 og over 50 år.

En mand, der siden sin barndom, som var smertefuld og isoleret, har haft store vanskeligheder ved at indgå i romantiske relationer med det modsatte køn.

Manden har erfaring med at tale med børn og unge mennesker gennem sin uddannelse, formelig som lærer,

og han er sanssynemisk gift og har givetvis også børn.

Samtidig er han en sadist, der lider af ekstrem importens, og udelukkende kan opnå sexuel tilfredsstillelse ved at se sine offerfrie sig i smerte.

Hans drab fungerer som en slags simulation af samlerge, som han ellers er ud af stand til at gennemføre,

og i disse tilfælde bliver hans kniv en erageret af statning for hans penis.

Gerningsmanden er desuden overbevist om, at offernes øjne fastfruiser billede af deres morter efter døden,

hvorfor øjnene risses eller helt fjernes.

Selvom Bukanovskis profil er genarbejdet, bringer det ikke umiddelbart efterforskningen videre.

Det største problem er, at Burakov mangler vidner og at fysisk sin allemang.

Men det store arbejde er bestemt ikke spilt, der skal bare gå lidt længere tid før profileringen for alvor kommer til sin ret.

I mellemtiden fortsætter svingdørende på duktionsduden med at klappe op og i, der er jo ikke med helt samme hastighed, som de har gjort.

Over de næste fem år, frem til en 1990, finder politiet yderligere 13 offer for den nu mediumteltet Rostov Slakters hånd.

Det er nærmest som om, at Gerningsmanden lægger bund på sig selv.

Og Burakov er ikke tættere på den ledets råd, der kan bringe ham på rette vej.

Nye politiske venne begynder dog at blæse oversovjetunionen.

Det fastfrostningssystem begynder så småt at tøge op.

Kommunistpartiets regideledelse har på ingen måde været en hjælp i opklaring af de mange mor, men nu lysner det måske.

I landets øverste ledelse dugger nyman op, Mikhail Gorbachev, og han har helt andre idéer for fremtiden end sine foregængere.

Det idéer om frihed, om demokrati, om åbenhed.

Ideer, som Gorbachev under et kalder for glasnost.

Og måske kan det hjælpe Burakov i jakten på slagdaren fra Rostov.

Udskiftninger i toppen betyder som regel også udskiftninger i bunden.

I løbet af 1990 gennemgår politistyrken en gigantisk omstrukturering.

Det er ikke længere partimedlemmer med personlige agendaer, der sidder i ledelsen for politiet, men det er imod politifolk med den rette erfaring og nødvendig viden.
Men omstruktureringer tager tid.
Og selv om tiden arbejder for Burakov, er det stadig ham, der må ud på samtlige gerningsteder, og så må udføre samtlige obduktioner.
I løbet af 1990 tager mutterens blodige appetit til igen, og hele åbne gange må Burakov ud på et nyt gerningsted, hvor han finder nye, missanlede offere. Mange, som ikke noget oplever mere end 10 år af deres liv.
Burakov følger en tungthed i hjertet for hvert offer, der dukker op.
Forhvert et offer, at ungt menneske med livet får anser, som Burakov ikke har noget at rade.
Det er Burakovs pligt som efterforskningsleder af fine moderne.
Men det er også Burakovs pligt, at overlevere den tragiske nyhed til offernes familier.
At skulle se de ulykkelig møder og federe i øjnene bare én gang er hårdt for Burakov.
Men at gøre det så mange gange, som han efterhånden har, er umenskligt.
Det slider ham halvt i hjælp.
Burakov er tæt på at give op.
Han har arbejdet uoprot på sagen i 8 år uden pauser.
Han kan ikke mere.
Men hvem skal ellers gøre det?
Innu en gang må han tage den tunge frake på, og tage på et nødvendigt men tragisk besøg hos et offersfamilie.
Og så på et af disse besøg, da på vanvittig vis er blevet en slags rutine, kommer så indelig en oplysning, som giver Burakov et spor han ikke havde regnet med.
Den tønderknuste familie fortæller nemlig Burakov, hvor højt deres datter elskede at rejse med TÅ, og det var det eneste hun ville.
Burakov forstår pludselig en sammenhæng.
Samtlig lige har fundet tæt på TÅ eller busstationer.
Gerningsmanden opsøger altså formentlig sine offer i den offentlige trafik, måske i stationernes vindessal.
Burakov får en idé, men den vil græve enorme ressourcer i form af betjente og logistik, og så er det noget, der græver gudkændelse fra øverste led.
Heldigvis for Burakov er der efter Gorbachev's i værksættelse af Glasnost, nu kun et led over ham.
Den nye politichef, der allerede har hørt ryktet om den ustoplige Burakov.
Burakov får grundlys til at gennemføre sin storstilede plan, og han får hele politistyrken til sin rådighed.
Burakov opsætter uniformeret politibetjente på samtlig stationer i hele Rostovregionen, med året til at anholde samtlige mennesker, der begynder at tale med fremmede.
Det er vigtigt, siger Burakov, at både patruliering og anholdelse er meget tydelig for en vær, der er på stationen.
Ingen må være tvivl om politiet til stede-værelse.

Som sagt, så gjort alle stationer bemannes.
Bortet fra tre små stationer, da til sygnladene står fuldstændig ubevoktet hen.
Men det er lige præcis det, der er kernen i planen.
Det er her, at Burakov er udspekuleret.
Han tørre nemlig for, at betjente i civilt tøj er til stedet
på de til sygnladene øgede stationer.
De får den samme opgave, at rapporterer, hvis de ser noget misting somt.
På den måde håber Burakov på, at mutteren bliver skramt,
at de er uniformeret betjente.
Og syger det af han, hvor der ikke er betjente,
men hvor politiet lige valg venter.
Burakov kaster sin krog ud,
og han kommer ikke til at vente i lang tid før der er bid.
Ved en af de små stationer bemærker den placerede civile betjent.
En mand kommer ud af skoven.
Betjenten observerer ham på afstand.
Men kan se, at manden har jord og blod på tået.
Da manden stiller sig ved stations håndvask for at vaske sig,
identificerer betjenten sig og bærer mandens navneradresse.
Det får han uden problemer.
Betjenten lamder på gå, da der ikke umulbart er grundlag for en arrest.
Men han skynder sig viderebrængt mandens navn til Burakov.
Og Burakov har hørt navnet før.
Andrej Shigatilo.
Den stille mand med tykke briller, som naboerne havde anmeldt.
Burakov sætter sin mænd til at finkæmme skoven bag to stationen,
og rigtig nok finder politiet der det nyeste offer.
Der er nu ingen tvivl.
Shigatilo er slakteren fra Rostov.
Burakov har endelig fundet det monster, han har jaktet i over 8 år.
Der er der stadig det problem, at Shigatilos blodtype ikke matcher med den sed, der er fundet.
Burakov har dermed brug for andre, konkrete beviser for at få Shigatilo dømt.
Og han har også brug for en tilståelse.
I en stor men diskret politiaktion bliver Shigatilo anholdt på åben gade og ført til stationen.
I følge russisk lov har Burakov 10 dage til at ændre en tilståelse fra den mistængte,
ellers skal beviserne være meget overbevistende.
Burakov har ikke andet end en psykiaters profil, og han rækker ind i sig.
Han tørrer da for at få en ny blodprøve, men der er stadigvæk ikke noget match.
En kamp mod tiden for at få Shigatilo til at tilstå går i gang.
De hårdeste afhøringsfolk bliver sat på sagen, men Shigatilo er ikke til at røkke ud af stedet.
Han er alt for intelligent for betjentene.
For hver dag der går kommer betjentene ikke et eneste skridt nærmere.
Men så får Burakov endnu en idé.
Den sidste afhøringsdag bliver Shigatilo placeret i sin stol, som han plejer.

Han fornemmer, at han har vundet, og nu handler det for ham bare om at trække tiden.
Døren går op, men det er ikke en politibetjen, der kommer ind.
I stedet træder psykiateren Bukanovski ind af døren,
og med sig har han sin 65-sider lange profilering af Gærningsmanden.
Bukanovski begynder at læse op fra beskrivelsen, siden efter siden,
om Shigatilo spænder om ungdom, om hans problemer, om han sygelig behov, om det hele.
Det er som om, at Shigatilo for allerførste gang i sit liv føler sig set,
sådan som han er i virkeligheden, sådan som han altid har været.
Han overvældes af, at denne psykiater har forstået ham så grundlæggende,
uden nogen senere han mødte ham før.
Shigatilo boder sammen i gråd, og tilstår samtlige mor han har begået.
Både dem som politiet har fundet, og nogen som politiet slet ikke kender til.
Han kan huske hvert eneste drab til punkt og prække,
og han kan endda lave præcise tegning af, hvordan han efterlod sine li.
Sykiateren Bukanovskis beskrivelse viser ikke alene at være rigtig,
den viser sig også være afgørende.
Cirka samtidig får Bukov en beskrid fra FBI.
Chefen det over har fuldt Bukovs arbejde gennem længere tid,
og nære stor respekt for Bukovs i hærdigheder og professionalisme.
De har ikke meget tilbyde til Bukovs efterforskning,
men de har dog gjort sig den opdale til, at i yderst skillende tilfælde
kan der være forskel på en person's blodtype og sadtype.
Bukov er chokerede, men bestiller med det samme en sadprøve fra Sicatilo.
Den matcher det, man har fundet på offrene.
Guden er endelig løst.
Den 15. oktober 1992 bliver Sicatilo dømt for over en periode på tolv år,
at han missandlet, voldtagede og drabt 52 mennesker, herunder 35 børn.
Dommen er så lang, at det tager to dage af listen op.
Olga, på 10 år med de lysekryller, er tragisk nummer 9 i den endeløse række.
For hvert drab modtager Sicatilo en henrettelsestom.
Da dommen er liste op, opstår der tumultblendt de pårørende til de mange offere,
som i en retfærdighedsros begynder de at græde og råbe og skrive.
En brur til et offere kaster en brug,
og da politiet vil pågribe brugeren, danner de andre pårørende en mur rundt om ham.
Politiet vil jer ikke at gøre mere.
Den 14. februar 1994 fyrer Sicatilo ind i et lødtæt rum,
hvor han henrettes med et enkelt skud bag højre øger.
Han bliver begravet i de ukættes grav.
Som følger Burkovs omfattende og i hærdige arbejde med,
bliver mere end 1.000 andre forbudelser herunder 49 mor og 245 voldtægter også opklaret.
I 1991 blev Sovjetunionen opløst,
og Mikael Gorbachev afløsesad president Boris Yeltsin,
der senere efterføles af den nuværende president Vladimir Putin.
Og Gorbachevs åbne samfund,

[Transcript] Nationens mareridt / Slagteren fra Rostov

der gjorde det muligt at finde landet siger,
lukkede sig igen om sig selv.

Du er lyttet til nationsmarrerhit,
men jo skrefter Johan-K Jensen vil erkanske eksempel.

GratisGRÅUP

Redigering, hvid og musik af Gustav Niport serien er produceret af BODY BODY for Ali.